

Розв'язання проблеми бідності та голоду

Якщо ви ніколи не голодували, то не пізнаєте Бога. Коли ви голодні — це можливість бути ближче до Бога. Якщо, навіть голодуючи, ви здатні смиренно дивитися на кожну людину як на близького родича і прагнете їй допомогти, найімовірніше, хтось вас нагодує. У такі моменти співчуття і доброта мають наповнювати вашу душу.

Голод стосується не лише малорозвинених регіонів планети. Навіть у Сполучених Штатах, де рівень життя один із найвищих у світі, є люди, які недоїдають і голодують. Коли я поїхав до США, одним із моїх перших проєктів було придбання вантажівок для роздачі їжі нужденним. Становище в бідних країнах невимовно гірше. Коли я дивлюся на ситуацію у світі, я відчуваю, що забезпечення достатньої кількості продовольства є найактуальнішою проблемою. Про вирішення продовольчої кризи не можна забувати ані на мить. Навіть зараз близько двадцяти тисяч людей у всьому світі щодня помирають через причини, пов'язані з голодом. Ми не можемо дозволити собі стояти осторонь лише тому, що ця проблема не торкнулася наших родин.

Проте сам по собі розподіл запасів їжі не позбавить нас від голоду. Потрібно знайти фундаментальніший підхід подолання проблеми, тому я розглядаю два принципових і конкретних методи. Перший — забезпечити достатні запаси недорогих харчів, а другий — поділитися технологіями, завдяки яким люди зможуть самостійно подолати голод. У майбутньому перед людством постане серйозна продовольча криза. Неможливо побудувати світ миру, не вирішивши спочатку продовольчу проблему. Неможливо виростити достатні запаси їжі для всього населення світу на тій обмеженій площі землі, яка нині доступна. Ми мусимо шукати рішення в океанах. Адже саме в них міститься ключ до розв'язання продовольчої кризи майбутнього. Саме тому протягом

останніх десятиліть я прокладав шлях освоєння океанів.

На Алясці минтай завдовжки до 38 сантиметрів використовують як добриво. Він міг би бути чудовою їжею, та люди не знають, як його приготувати, тому й використовують лише для добрива. Ще двадцять-тридцять років тому ми могли попросити жителів Заходу дати нам хвіст вола й отримували його безкоштовно. Корейці дуже люблять їжу, приготовану з кісток або кишок корови, але на Заході навіть не уявляють, що таке можна їсти.

Так само і з рибою. Близько 20 відсотків світового вилову риби викидається. Коли я це бачу, то думаю про людей, які помирають від голоду, і в мене крається серце. Риба є набагато кращим джерелом білка, ніж яловичина. Як було б чудово готувати рибні котлети чи рибні ковбаски, щоб роздавати їх людям у бідних країнах!

Щойно я це зрозумів, то започаткував проєкти з обробки та зберігання великих обсягів риби. Немає користі від вилову великої кількості риби, якщо ви потім не можете правильно нею розпорядитися. Навіть найкраща риба не може добре зберігатися більш ніж вісіммісяців. Навіть якщо заморозити її в холодильнику, через тріщини в кризі потрапляє повітря й вода витікає. Можна додати води та знову заморозити, але на той час найкращий смак уже зникне, і рибу вже можна буде викидати.

Зібравши рибу, яку зазвичай викидають, ми дослідили, як перетворити її на рибний порошок. Адже ми прагнули зробити те, чого не роблять навіть такі передові країни, як Франція та Німеччина. Рибний порошок можна легко транспортувати і зберігати навіть у спекотному та вологому кліматі. Рибний порошок на 98 відсотків складається з білка. Це один з найкращих показників серед усіх харчових продуктів. Завдяки цьому його можна використовувати, щоби врятувати людей від голодної смерті. З рибного порошку також можна готувати хліб. Ми продовжуємо шукати способи зробити його доступним для бідних країн світу.

Океани містять безмежні запаси їжі, але найкращим способом

порятунку людства від продовольчої кризи є рибництво. Я передбачаю, що в майбутньому будуть споруди, подібні до сучасних хмарочосів, де розводитимуть рибу. Використовуючи системи водопровідних труб, це можливо робити не тільки в багатоповерхових будівлях, але й навіть на вершинах гір. Таким чином, ми зможемо виробляти більш ніж достатньо їжі, щоб нагодувати всіх людей на планеті.

Океан — це благословення, заповідане нам Богом. Коли я виходжу в океан, я повністю занурююся в риболовлю. Яку тільки рибу я не ловив у різних країнах. Одна з причин, чому я рибалю — це можливість навчити людей, які не вміють цього робити. У Південній Америці я провів кілька місяців, показуючи місцевим жителям свої способи риболовлі. Я брав заплутані рибальські сітки і три-чотири години показував, як їх розплутувати.

Щоб забезпечити достатні запаси недорогого продовольства, людство має освоїти океан. Адже саме океани і великі степи, які все ще перебувають у своєму первісному стані, є нашими останніми скарбницями. Але це завдання буде непростим. Воно вимагатиме наполегливої і кропіткої праці там, де занадто спекотно й висока вологість. Розвиток пасовищ у тропічних регіонах неможливий без пристрасної та відданої любові до людства.

Район Жардім у Бразилії — саме таке місце, в якому дуже складно жити. Там стоїть спека і безперервно кусають жуки, котрі ще навіть не дістали назв. Я жив у тому місці й подружився з усіма різноманітними істотами, що там мешкають. Я ходив босоніж, відчуваючи під ногами червоний ґрунт Жардіму, немов простий селянин. Ловлячи на річці рибу, я був схожий на місцевих рибалок. Тільки тоді, коли, дивлячись на вас, тамтешні жителі скажуть: «Ти справжній фермер» або «Ти справжній рибалка», вони поділяться з вами своїми знаннями й готові будуть послухати те, що знаєте ви. Цього не зможе зробити той, хто спить вісім годин на добу в чистому та зручному ліжку, їсть тричі на добу і дрімає під тінистим деревом.

Коли з групою наших членів ми розробляли проєкт у Парагваї, то жили в маленькій хатині в Олімпо. Там був лише один туалет, яким ми щоранку

користувалися по черзі. Щодня я вставав о третій ранку, робив зарядку та йшов рибалити. Тим, хто був зі мною, доводилося вельми непросто в той час. Але вони мусили звикнути готувати наживку рано-вранці, коли ще навіть до кінця не прокинулися.

Щоб дістатися човна, ми мали проходити через кілька інших маєтків. Відчиняти ворота в непроглядній темряві було важко. Одного ранку, коли члени возилися з одним із замків і не могли його відімкнути, я вигукнув: «Що ви там робите?!» Я закричав так голосно й люто, що й сам здивувався. Я впевнений, що їм було непросто в той момент, але відчував, що не можу гаяти й секунди. У мене немає часу простоювати без діла. Я чітко бачу список усього, що маю виконати, перш ніж мир запанує у світі, тому моє серце завжди поспішає.

Коли, ще до світанку, я ловив рибу на річці, комарі налітали на мене, як темна хмара. Їхні жала були настільки гострими, що могли простромити джинси. У темряві не було видно поплавців, тому доводилося прикріпляти до них білі поліетиленові пакети. Я не міг дочекатися, коли ж зійде сонце, і дуже поспішав.

Я й досі сумую за Жардімом, тужу за всім цим. Варто мені заплющити очі, і я відчуваю тепло жардімського повітря, що обдуває моє обличчя. Я навіть не звертаю уваги на дрібні незручності для мого тіла. Тілесні страждання швидко минають. Важливо те, що одного дня це місце може відіграти значну роль у служінні світу. Перебування в Жардімі принесло моєму серцю велику радість.

Revision #2

Created 25 February 2024 10:10:17 by andres

Updated 25 February 2024 10:11:11 by andres